Platform Levensbeschouwing in Kleurrijk Fryslân
sinds 1994

Kleurrijk Fryslân

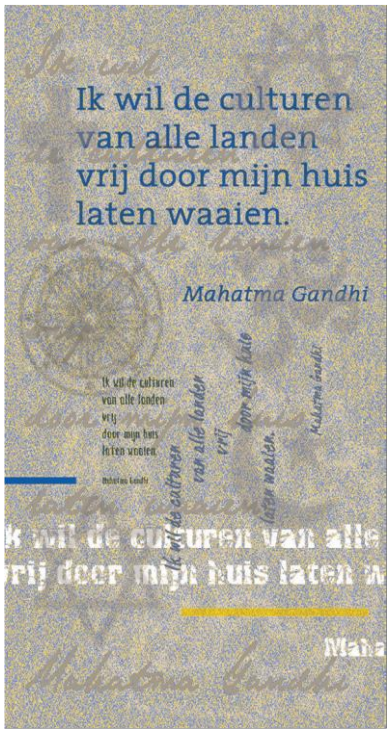
In het kader van de Internationale Dag van de Vrede

Lezing Natascha van Weezel

met als thema 'Hoe houd je je hart zacht'

Reizende Ambassade van Vrede Kleurrijk Fryslân
in samenwerking met
Ambassade van Vrede Heerenveen

Ambassade van Vrede Heerenveen

Dinsdag
22 september 2026
van
19.00 – 21.30 uur

Programma
Inloop 19.00 – 19.30
Lezing 19.30 – 20.30
Pauze 20.30 – 20.45
Vragen 20.45 – 21.30

bij

Apostolisch
Genootschap
Piet van der Hemstraat 2
8442 JT Heerenveen

Een persoonlijk verhaal van Natascha van Weezel over: Hoe houd je je hart zacht. Haar eigen zoektocht. 7 oktober 2023 was voor veel mensen de dag waarop de wereld veranderde. Zo ook voor Natascha van Weezel, in haar door de Holocaust getekende familiegeschiedenis werd Israël altijd gezien als verzekeringspolis, een veilige uitwijkmogelijkheid voor als het in Europa weer mis mocht gaan. Nu twijfelt ze aan haar liefde voor het land onder Netanyahu's heerschappij, en bloedt haar hart ook voor de vele doden in Gaza. Wat doet het met je als je moet huilen om die gruwelijke wrede oorlog, maar tegelijk niet vindt dat Israël als land moet worden opgedoekt?
In de huidige gepolariseerde werkelijkheid word je haast gedwongen om voor Israël of voor Palestina te kiezen. Natascha zoekt steeds weer naar een verbindende positie in het midden.
De positie tussen twee vuren heeft zijn prijs. Natascha ontving bedreigingen en verloor vriendschappen. Maar voor haar is er geen andere weg: ze blijft streven naar wederzijds begrip, naar het erkennen van elkaars menselijkheid en benadrukt het belang van de zachte krachten in een harde oorlog.
Met bij de inloop informatie/dialoog tafels vanuit verschillende religies en levensbeschouwingen, een kleurrijke ontmoeting!

Postadres: Nieuw Rapenburg 12
8935 BH Leeuwarden
Tel: 058 – 2998905

IBAN: NL58INGB0003208706
t.n.v. Kleurrijk Fryslân
te Leeuwarden

Info@kleurrijkfryslan.nl
www.kleurrijkfryslan.nl
KvK nr.:01093819

Programma Lezing 'Natascha van Weezel'
Op dinsdag 22 september 2026
Bij het Apostolisch Genootschap
Piet van der Hemstraat 2
8442 JT Heerenveen
Van 19.00 – 21.30 uur
In het kader van de Internationale Dag van de Vrede met als thema **'Hoe hou je je hart zacht'**

1. Inloop met informatie/dialoog tafels vanuit verschillende religies / levensbeschouwingen
2. Opening en Welkom, *Sandra Roza, voorzitter Kleurrijk Fryslân*
3. Lezing, *Natascha van Weezel*
4. Pauze / verzamelen van vragen
5. Vragen beantwoorden / in gesprek
6. Afsluiting, *Kier van der Wal, Ambassade van Vrede Heerenveen*

Mede mogelijk gemaakt door:

Jodendom:	Natascha van Weezel, Lezing Ilet Schabbing en Evelyne van Pinksteren, Joodse Gemeente Leeuwarden
Christendom:	Kier van der Wal en Wim Sprik, Apostolisch Genootschap Heerenveen
Boeddhisme:	Cees de Wit, Dharmahuis Leeuwarden
Islam:	Imam İsmail Bölükbaşı, Stichting Krokus (gemeenschap van de biddende moslims)
Universeel Soefisme:	Attie van Houten, Soefi Centrum Friesland
Hindoeïsme:	Jeswin Paragh, Sanatan Dharm Leeuwarden

Met:
- Dialoogtafels van de verschillende religies en levensbeschouwingen
- Verschillende Heilige boeken, Heilige Geschriften en Manifest
- Een kleurrijke waaier van traditie en cultuur
- Kleurrijke veganistische hapjes

Opening & Welkomstwoord door Sandra Roza, Voorzitter Kleurrijk Fryslân

Goedenavond lieve aanwezigen,
Ik ben Sandra Roza, Voorzitter van Kleurrijk Fryslân' en heet u allen en in het bijzonder Natascha van Weezel van harte welkom namens de Reizende Ambassade van Vrede Kleurrijk Fryslân in samenwerking met Kier van der Wal en Wim Sprik van de Ambassade van Vrede Heerenveen.
Fijn, dat we vandaag, in het kader van de Internationale Dag van de Vrede, te gast mogen zijn in deze prachtige kerk van de Apostolische Gemeenschap, met de lezing van Natascha van Weezel met als thema 'Hoe houd je je hart zacht'.
Onze hartelijke dank!
Onze dank gaat ook uit naar alle vertegenwoordigers van de verschillende religies en of levensbeschouwingen, waar onder Cees de Wit, Iet Schabbing, Attie van Houten, Imam İsmail Bölükbaşı en Jeswin Paragh, waarmee u tijdens de inloop bij de verschillende tafels in dialoog kon gaan. In de pauze kunt u daar wederom gebruik van maken.
Wij zijn ook blij dat ook u gehoor heeft gegeven aan deze uitnodiging en samen met ons Kleurrijk wilt beleven. Bij binnenkomst heeft u een papiertje gekregen, waarop u uw vragen aan Natascha kunt opschrijven. In de pauze verzamelen we alle vragen voor Natascha, die zij na de pauze zal proberen te beantwoorden. In de pauze kunt u voor u zelf koffie of thee inschenken bij de verschillende statafels en de balie. U kunt dan ook het boek van Natascha bij haar kopen. Na afloop kunt u straks bij de uitgang het licht ontvangen bij Jeswin Paragh en eventueel een vrijwillige bijdrage schenken of gebruik maken van de QR-Code die u overal hangt, om een uw vrijwillige bijdrage digitaal over te maken. Afrah Abdullah Abdi is voor vandaag de fotograaf, mocht u niet op de foto willen staan, meld dit dan even bij Afrah. Natascha moet straks na afloop de trein halen, dus stoppen we ook echt uiterlijk om 21.30 uur. Kier van der Wal van de Ambassade van Vrede Heerenveen zal teneinde de afsluiting van het programma verzorgen. Tot zover de huishoudelijke mededelingen.

Sinds 1967 organiseert PAX in september de Nationale Vredesweek. Samen met duizenden mensen in Nederland laten we zien dat het anders kan. Iedereen kan iets doen voor vrede!
Met de Vredesweek laten we samen met PAX zien dat er ondanks alle berichten over oorlogen, vluchtelingen en groeiende polarisatie, ook heel veel mensen zijn die verlangen naar vrede en verbinding en zich daar dagelijks voor inzetten. Ongezien gebeuren er allerlei bijzondere en mooie dingen. Niet groot en onmogelijk, maar klein en dichtbij.

Vrede is meer dan de afwezigheid van oorlog en gaat iedereen aan.
Ook Natascha van Weezel zoekt steeds weer naar een verbindende positie in het midden. De positie tussen twee vuren heeft zijn prijs. Natascha ontving bedreigingen en verloor vriendschappen. Maar voor haar is er geen andere weg: ze blijft streven naar wederzijds begrip, naar het erkennen van elkaars menselijkheid en benadrukt het belang van de zachte krachten in een harde oorlog.
Dan nu een warm applaus voor Natascha van Weezel die u mee gaat nemen in haar verhaal.

Lezing Natascha van Weezel met link naar documentaire

Geacht aanwezigen, dank voor uw komst. Ik ben ongelooflijk blij om samen met u stil te staan bij het belang van vrede – niet alleen deze week, maar iedere dag opnieuw. Ik begin mijn lezing graag met een verhaal, waardoor u hopelijk snapt dat er voor mij geen andere mogelijkheid is dan in vrede te blijven geloven, ook al lijkt vrede op dit moment zo ontzettend ver weg….
Wie één mens redt, redt de hele wereld. Het is een bekende Joodse uitspraak en ook mijn váders levensfilosofie. Een paar dagen voor zijn dood in het voorjaar van 2019 gebeurde er iets wat ik nooit zal vergeten. Doordat hij nogal wat morfine kreeg, had hij last van hallucinaties. De dokter had mijn moeder en mij op het hart gedrukt dat we het beste in die fantasiewereld konden meegaan, anders werd het te verwarrend voor hem.
“Natascha,” riep mijn vader vanuit de slaapkamer.
Ik snelde naar hem toe: “Ja pap?”
Hij probeerde rechtop te gaan zitten in bed: “Ik moet naar het toilet”.
Ik liep kordaat op hem af en wilde hem vastpakken onder zijn oksel, zoals ik van de thuiszorg had geleerd.
Hij deinsde terug. “Niet doen,” fluisterde hij. Zijn stem klonk angstig.
“Je moet toch naar het toilet, pap?”
Hij knikte. “Ja, maar dat kan niet, want ze staan in de gang.”
Ik trok mijn wenkbrauwen op: “Wie staan in de gang?”

Mijn vader maakte driftige gebaren richting de deur: “De soldaten”.
Het voelde vreemd, maar ik deed wat me was aangeraden: “Welke soldaten dan, pap?”
Hij keek me aan alsof ik oliedom was: “Israëlische en Palestijnse natuurlijk.”
In zijn hoofd was hij weer bij een van de *checkpoints* die hij talloze keren was overgestoken voor reportages en interviews op de Westbank of in Israël. Hij had daar een levensmissie van gemaakt, want hij wilde niets liever dan dat daar vrede kwam.

Ik slikte een keer voordat ik antwoord gaf: “O, echt? Moet ik anders eventjes gaan kijken?” Hij knikte enthousiast. Maar toen ik de deur opendeed riep hij me nerveus na: “Wel voorzichtig doen hoor schoonheid.”
Ik bleef vier minuten op de gang; Ik aaide de kat en deed een spelletje op mijn telefoon. Daarna ging ik terug.
“En?” Hij keek me hoopvol aan.
“Ik heb met ze gepraat,” verklaarde ik. “Ze hebben beloofd om niets te doen als jij erlangs moet.”
Mijn vader begon te sputteren: “Ze kunnen zoveel zeggen, maar die mensen houden zich nooit aan hun woord. Ze schieten op elkaar om het minste of geringste. Waarom kunnen ze niet gewoon naast elkaar leven?”
Ik zuchtte: “Dat weet ik niet pap, maar het lijkt me vrij urgent dat je nu naar het toilet gaat. Kom op, geef me een arm.”
Hij liet zich terugvallen op zijn matras: “Ik durf echt niet, lieverd.”
Ik voelde me wanhopig worden: “Alsjeblieft, je moet plassen, dat kan toch niet in bed?”

Mijn vader richtte zich half op, glimlachte en zei: “Maak je geen zorgen schat. Ik ga wel plassen als het vrede is.”
Voordat ik verder ga met mijn lezing, vind ik het belangrijk om te vermelden dat het slechts míjn persoonlijke verhaal is, de ervaring en de mening van één persoon.
Ik ben hier niet om iemand te overtuigen. We hoeven ook het niet met elkaar eens te zijn. En ik geloof zeker niet dat ik dé waarheid in pacht heb. Voor zover dé waarheid überhaupt bestaat. Bovendien ben ik me er terdege van bewust dat ik waarschijnlijk een ander verhaal zou hebben verteld, met een andere insteek, als mijn wieg elders had gestaan. Ik hoop alleen dat ik dan toch dezelfde drive zou hebben om de wereld wat zachter te maken. Want vergist u zich niet. Échte kracht zit niet in bommen, spierballentaal of militaire parades. Echte kracht schuilt in kwetsbaarheid. Om te begrijpen waar mijn motivatie om de wereld zachter te maken vandaan komt, vertel ik u graag iets over mijn grootouders.

Mijn opa Herman Bleich werd in 1917 geboren in Bochnia, een kleine plaats in Polen vlakbij Krakau. Op jonge leeftijd vertrok hij met zijn gezin naar Berlijn. Daar had hij een prettig leven: hij genoot van school en in zijn vrije tijd was Herman politiek actief bij de socialistische jongerenbeweging. Elke dag kocht Herman het socialistisch avondblad bij een vrouw op de hoek van de straat van die vereniging. Op 30 januari 1933 riep zij met overslaande stem: “Rijkspresident Hindenburg heeft Adolf Hitler tot Rijkskanselier benoemd.” De tranen stonden in haar ogen. Mijn opa was 15 jaar en als joodse socialist doodsbang voor de gevolgen. Al snel merkte hij veranderingen. De antisemitische propaganda was

enorm. Hij vertelde me altijd dat vrienden van school opeens in uniformen van de Hitlerjugend gekleed gingen. Niemand wist wat de Nazi's precies zouden gaan doen, maar het broeide aan alle kanten. Na de middelbare school vertrok Herman dus naar Praag om economie te gaan studeren, maar in 1938 kwam daar een pro-Duitse regering aan de macht. Per trein, zonder visum – als een illegale vluchteling dus, vertrok Herman naar Den Haag en trok in bij zijn zus Rosa, die daar inmiddels woonde met haar man Nuchem en hun twee jonge dochters Hadassa en Sabine. Mijn opa droomde er van on journalist te worden, maar hij kwam hier niet echt aan de bak. Hij sprak immers een andere taal en ook in Nederland had de crisis flink om zich heen gegrepen. Om contacten op te doen en wat afleiding en vermaak te zoeken werd hij lid van de Oost-Europees Joodse migrantenvereniging ANSKI. Er waren op dat moment al veel Joodse vluchtelingen uit centraal en midden Europa en zij deden samen leuke dingen als toneelvoorstellingen bezoeken, bridgen en borrelen. En op een mooie dag, eind 1938, kwam een borrel in Café 't Gulden Hoofd een mooie Oostenrijkse jonge vrouw binnenwandelen. Helen Kornmehl. Dat werd later mijn oma.
Ik vind het nog steeds een bijzondere en ergens troostende gedachten dat mensen verliefd werden zo net voor de oorlog, en zelfs in de oorlog kinderen kregen.

Natuurlijk begon de bezetting in 1940 ook hier in Nederland. De eerste jaren kwamen ze er redelijk goed doorheen, afgezien van heftige antisemitische uitlatingen en vervelenede regels: ze mochten als Joden bijvoorbeeld niet meer naar het park, de bioscoop, de schouwburg, het strand etc. Ook mochten ze niet meer werken voor niet-Joodse werkgevers. Toch waren zo nog 'veilig'. Ze werden niet opgepakt of gedeporteerd en dus probeerden ze hun leven zo normaal mogelijk voort te zetten.

Dat veranderde in 1942. Toen alle joden gedwongen werden om een Jodenster moest dragen, wilden Herman en Helen dat absoluut niet. Dit ging hem een stap te ver en het gaf hem een gealarmeerd voorgevoel, hij had te veel gezien in Duitsland. Mijn grootouders weigerden dus om de Jodenster te dragen. Dat betekende dat ze niet legaal in Nederland konden blijven en ze besloten te vluchten. Zwitserland leek een logische keuze. Zwitserland was immers neutraal en ze waren allebei Duitstalig. Met valse persoonsbewijzen stapten ze op de trein. Dat was zeker niet zonder gevaar, want alle stations en treinen werden gecontroleerd door de nazi's. Toch lukte het hen om in Antwerpen terecht te komen, daar trouwden ze stiekem in een synagoge en de reisden door naar het zuiden. Binnen een paar weken bereikten ze Lyon, gelegen in Vichy-Frankrijk. Daar huurden ze een kamer en werkten ze. Ze wilden namelijk een legaal visum hebben voor Zwitserland, zodat ze daar niet naar een vluchtelingenkamp hoefden, maar zo'n visum was duur en het vergde veel tijd. Die tijd was hun niet gegeven. Een buurvrouw vertrouwde het niet helemaal en vermoedde dat er buitenlandse Joden in haar appartementencomplex zaten. Ze tipte de politie….
Mijn opa en oma werden in september 1942 door de Vichy gendarmes opgepakt. Na een dag op een politiebureau te hebben doorgebracht werden ze naar Rivesaltes

gestuurd, een klein doorgangskamp waar treinen naar het Franse Westerbork, Drancy, gingen. Mijn opa wist dat dit helemaal fout zou gaan als hij niets deed. Hij MOEST dus iets verzinnen. Zodra ze het kamp binnenkwamen zei Herman op hoge toon in het Duits tegen de bewaker dat hij onmiddellijk de commandant van dit kamp wilde spreken. De Franse gendarme wist niet precies hoe het zat en besloot Herman naar de commandant te brengen. Daar riep Herman woedend dat het werkelijk een schandalig misverstand was dat hij en zijn vrouw hier naartoe waren gebracht, omdat hij een zeer belangrijke Zwitserse journalist was en Zwitserland uiteraard neutraal was. Hij eiste dat hij mocht telefoneren met de Zwitserse consul in Vichy voor opheldering. Herman kende die consul helemaal niet en hij was ook geen bekende journalist, maar een onbeduidend freelancertje – hij had wel eens wat stukjes geschreven, meer niet. Bovendien was hij absoluut wel Joods. De commandant stond absoluut niet toe dat een gevangene zou telefoneren, maar Herman mocht bij hoge uitzondering een telegram aan de consul sturen. En dat deed mijn opa:

"Geheel per ongeluk in Rivesaltes terecht gekomen. Vraag om uw medewerking. Schrijf voor dit en dat blad, zoals u weet. Hoogachtend."

De consul begreep kennelijk dat er levens op het spel stonden en telegrafeerde terug: "Ja, deze man ken ik goed. Onmiddellijk vrijlaten!"

Zo ontsnapten mijn grootouders voor het eerst aan de dood. Ze durfden niet terug naar hun adres in Lyon en slaagden erin een passeur, een mensensmokkelaar, te vinden die beloofde hen naar Zwitserland te brengen. Te voet. Een afstand van zo'n 250 kilometer. Ze liepen drie dagen en drie nachten zonder eten en drinken. Vooral het laatste stuk was problematisch. De vluchtelingen moesten over een berg, de Mont Salève, waarvan het grensgebied aan twee kanten werd bewaakt. Niet veel later zagen mijn opa en oma een
brievenbus met de Zwitserse vlag erop. Ze proefden de vrijheid, maar hoewel ze in Zwitserland waren, was het nog steeds niet veilig. Als je dichter dan dertig kilometer bij de grens werd aangehouden door de Zwitserse politie, werd je namelijk alsnog teruggestuurd, met alle gevolgen van dien. Gesterkt door vernieuwde hoop liepen ze het dal in en kwamen aan in een grensdorp. Op goed geluk besloten ze ergens aan te bellen. Bij het eerste huis dat ze zagen werd niet opengedaan en ze stonden er een beetje besluiteloos bij, toen er plotseling vanuit een ander huis naar hen gezwaaid werd. "Kom, kom hier." Zei een vrouw vanuit de kier van het raam. Herman en Helen haastten zich naar de familie Zurbrug. Zij gaven hen schone kleding en eten. De Zurbrugs vertelden dat het goed was dat er aan de overkant niet open werd gedaan, omdat daar leden van de Zwitserse Fascistische partij woonden. Mijn opa en oma kwamen terecht in een vluchtelingenkamp en daarna kregen ze een kleine woning toebedeeld in het Zwitserse bergdorp Ennetbühl.

Na de oorlog keerden mijn grootouders terug naar Den Haag, waar ze hoorden dat hun ouders, broers en zusters waren vermoord in Auschwitz, Belzec, Bergen-Belsen en Mauthausen. Later werd mijn opa inderdaad een bekende journalist. Hij richtte in 1962 bovendien Internationaal Perscentrum Nieuwspoort op in Den Haag. Ik was dol op hem; ik kreeg al het speelgoed wat ik wilde, soms zelfs 4 ijsjes per dag en daarnaast vertelde hij me ook altijd belangrijke en interessante levenslessen: "Zie ieder mens als individu en niet als lid van een groep," bijvoorbeeld. Een boodschap die wat mij betreft vandaag de dag actueler is dan ooit. Hoewel de Tweede Wereldoorlog alweer ruim 80 jaar achter ons ligt en mijn grootouders al jaren dood zijn, leven ze voor mijn gevoel toch een beetje voort in mij. Door hun moed, én door de goede daad van twee totaal onbekenden, lééf ik.
Door dit soort verhalen heb ik altijd geleerd om ook naar het goede in de mens te kijken. Zelfs in de meest benarde en angstaanjagende situaties zijn er mensen die onbaatzuchtig voor een ander opkomen. Met in mijn achterhoofd de verhalen over degenen die 'ons' hebben gered, heb ik altijd gedacht dat het belangrijk is om daar zelf ook actief mee bezig te zijn: de wereld een beetje mooier maken. Ik heb het altijd geprobeerd, maar nu de wereld in brand staat is dat geen gemakkelijke opgave. Dit verhaal is dan ook een verhaal dat laveert tussen wanhoop en hoop. Het is vooral een warm pleidooi voor verbinding.

Ik neem u weer even mee terug in de tijd. Geen zorgen, Niet wéér naar 1917; om precies te zijn naar 2023. Want dat was het mooiste jaar van mijn leven. Althans, zo begon het. Op 25 januari werd ik voor het eerst moeder. Ik weet nog heel goed hoe mijn zoontje direct na zijn geboorte op mijn buik werd gelegd. Met zijn kleine handje pakte hij mijn wijsvinger en kroop tegen me aan. Ik boog me over zijn hoofd, dat was verpakt in een piepklein gestreept ziekenhuismutsje, en fluisterde in zijn oor: "Vanaf nu zal mama je tegen alles beschermen." De eerste maanden lukte dat aardig moet ik zeggen: Max was zo'n tevreden baby.

Maar op zaterdag 7 oktober spatten mijn babybubbel en de illusie van veiligheid in één klap uit elkaar. Max was – zoals gebruikelijk – vroeg wakker. Ik verschoonde zijn luier, mengde wat nutrilonpoeder met gekookt water, gaf hem de fles en we speelden met de blokkendoos. Hij had net geleerd dat het ontzettend leuk is om de blokken door de hele kamer te gooien – heel goed voor mijn conditie. Het weer was zacht voor de tijd van het jaar. Ik nam me voor om later met de kinderwagen te gaan wandelen. Ik prakte een banaan, zette hem in zijn kinderstoel en zong een liedje: 'De wielen van de bus gaan rond en rond, rond en rond, rond en rond.' Achteraf gezien had ik gewild dat ik de tijd op dat moment had kunnen stilzetten.

De rust werd verstoord door een appje van een vriendin. "Is je familie veilig?" schreef ze. Mijn familie? Hoezo? "In Israël" schreef ze terug. Ik haalde mijn schouders op. Er was

zo vaak wat aan de hand in Israël, daar was ik inmiddels wel aan gewend geraakt, het leek me dan ook geen reden tot paniek. Toch opende ik de app van de NOS en mijn mond viel letterlijk open. 'Grote aanval van Hamas op Zuid-Israël en talloze raketbeschietingen,' las ik. Meteen belde ik mijn tante in Israël om te vragen hoe het ging. Ze nam niet op. Ik belde en belde, maar niets. Gelukkig belde ze na twee uur terug: ze zat in de schuilkelder en had slecht bereik. Vervolgens zat ik aan de buis geluisterd, wachtend op elk snippertje informatie. Er was nog maar weinig bekend die eerste uren. Hamas was door de grenshekken gebroken en had kibboetsen en een muziekfestival aangevallen. Er zouden bovendien gijzelaars zijn meegenomen naar de Gazastrook. De Israëlische premier Netanyahu verscheen al snel ten tonele. Hij zei dat Israël in oorlog was met Hamas. Eén blik op zijn gezichtsuitdrukking en ik wist dat het menens was. Op dat moment schoten er drie dingen door mijn hoofd: welk effect gaat deze bloederige moordpartij hebben op de sfeer in Israël? Hoe heftig zal de tegenaanval op Gaza zijn? En: wat voor gevolgen gaan we hiervan ondervinden in Nederland? Die laatste vraag kwam voort uit mijn herinneringen aan eerdere oorlogen tussen Israël en Gaza. Die zorgden ook voor spanningen híer. Vooral 2014 had wat dat betreft indruk op me gemaakt. Ik wist nog hoe verschillende groepen recht tegenover elkaar kwamen te staan. Op Facebook ontstonden scheldpartijen en in alle grote steden vonden heftige pro-Palestina en pro-Israël demonstraties plaats (Fuck de Talmoed door rapper Appa en Palestina bestaat niet). Ik vond het vreselijk, die tweespalt. En zoals ik van mijn ouders had geleerd besloot ik daar zelf dan maar wat tegen proberen te doen. Die specifieke oorlog leidde er dus toe dat ik actief werd binnen de dialoog tussen Moslims en Joden – wat ik jarenlang ben blijven doen. Ik zag het wantrouwen, het onbegrip en de spanningen. Het kon toch niet zo zijn dat een oorlog die zich op bijna 4000 kilometer afstand afspeelde ook híer mensen uit elkaar dreef?

Nu, negen jaar later, was het allemaal zo extreem veel heftiger. Vooral daar natuurlijk, met de laffe aanslag van Hamas. En de afgrijselijk, nietsontziende bombardementen van het Israëlische leger op Gaza die daarop volgden. Maar zoals ik al vreesde werd het ook al snel onrustig hier. En hoe! Mijn tijdlijn op sociale media veranderde in een plek waar mijn digitale vrienden verbaal met elkaar op de vuist gingen. De ene helft was zó pro-Israël dat ze geen enkele empathie konden opbrengen voor de Gazaanse burgerslachtoffers – "Gooi heel Gaza maar plat". De andere helft was zó pro-Palestijns dat ze de hele dag foto's van dode Gazaanse baby's postten met daarbij de tekst: "Dit is het ware gezicht van de Joden." Zelf moest ik er ook aan geloven. Door sommige pro-Israël *hardliners* werd ik uitgescholden voor 'landverrader', 'Arabieren-vriendje' en 'naïeve trut'. Ze lachten me uit, want wat was ik dom geweest door al die jaren in de dialoog te geloven en meerdere malen op bezoek te gaan bij Palestijnen op de Westelijke Jordaanoever. De meest pijnlijke opmerking die ik van die kant kreeg was: "Max draait zich om in zijn graf bij zoveel stupiditeit van zijn dochter. Als Hamas de kans krijgt pakken ze jou als eerste met je naïeve gelul over vrede." Deze man was dus

zo vriendelijk om mijn overleden vader erbij te betrekken. En dn het gescheld met antisemitisme tegenover alles en iedereen die sympathie voor Gaza opbracht. Tegelijkertijd was het ook niet zo dat alle pro-Palestijnen blij met me waren. Integendeel. Uit die hoek werd ik uitgescholden voor 'vuile zionist' en 'kankerjood'. Sommigen meenden zelfs dat het jammer was dat 'Hitler zijn taak niet had volbracht'. Het werd nog erger, want er kwamen bedreigingen aan mijn adres. Ik mocht niet meer in het openbaar optreden als er geen beveiliging aanwezig was, mijn naambordje ging van de deur en ook mijn zoontje bleef niet gespaard. Hij mocht een tijd lang niet meer in de buurt van het raam spelen op de crèche, nadat ik het volgende bericht via sociale media had gekregen: 'ik zou mijn grote muil voortaan maar houden als ik jou was. Je wil toch niet dat er iets gebeurt met dat schattige, zionistische zoontje van je?' Dit was zo'n moment waarop ik me begon af te vragen of ik inderdaad te naïef was geweest met die dialoog. Ik dacht een paar dagen na. In eerste instantie voelde het alsof ik nóóit meer een woord wilde zeggen of schrijven over dit hele conflict. Dit soort consequenties…dat was het me niet waard. Als je zelf bedreigd en uitgescholden wordt denk je op de een of andere gekke manier nog dat je jezelf wel kan redden, hoewel het uiteindelijk wel onder je huid gaat zitten, maar je kind blijft altijd je achilleshiel. Het zwijgen hield ik precies vier dagen voor. Daarna begon het weer te kriebelen. Ik dacht: als ik me nu monddood laat maken hebben de schreeuwers voorgoed gewonnen, dat mag ik niet laten gebeuren! Dus ging ik weer door, met extra veel motivatie en iets meer behoedzaamheid.

De dialoog, ik heb het al een paar keer genoemd. Maat wat is het nou precies en waarom heb ik daar altijd zo in geloofd? Laat ik vooropstellen dat 'de dialoog' een heel verkeerd imago heeft. Men denkt vaak dat het slappe hap is, dat de dialoog bestaat uit elkaar knuffelen, hand in hand langs een kampvuur dansen en, met dank aan Job Cohen, heel veel kopjes slappe theedrinken. In mijn beleving klopt daar helemaal niets van. Tijdens de dialogen die ik in het afgelopen decennium voerde, en dat waren er heel wat, kwamen er dikwijls (politieke) meningsverschillen op en soms ging het er keihard aan toe. Het is regelmatig voorgekomen dat er mensen boos of verdrietig de zaal uitliepen. Maar we praatten wél met elkaar en traden elkaar tegemoet met respect. Als iemand wegliep kwam hij of zij bovendien altijd weer terug. Ik denk dat het kwam omdat we niet alleen over politiek praatten, maar elkaar ook als mens leerden kennen. We vroegen altijd naar de zieke ouder van de een of de kinderwens van de ander. Daarom is het de moeite om vooral ook in langdurige dialoogprojecten te investeren. Het helpt altijd om met elkaar te praten, maar als je de luxe hebt om een keer of tien bij elkaar te komen met dezelfde groep ontstaat er meteen veel meer diepgang. Ook heel belangrijk: we hanteerden de gulden dialoogregel. Als we het niet met elkaar eens waren o stopten we op een gegeven moment met elkaar te overtuigen. We gaven elkaar dan een hand en zeiden: *Let's agree to disagree*.

Dat was sinds 7 oktober totaal anders. Sommige mensen die ik door de dialoog had ontmoet – waaronder individuen die ik als goede vrienden was gaan beschouwen – wilden me niet meer zien. Dit was volgens hen het moment om kleur te

bekennen: als ik niet volledig afstand zou nemen van ‘de kwaadaardige zionistische entiteit’ was er wat hen betreft geen gesprek meer mogelijk. In een ultieme poging om de dialoog toch nog levend te houden, vertelde ik aan iemand die ik hoog had zitten over mijn familiegeschiedenis. Ik heb indertijd namelijk geleerd dat het kan helpen om persoonlijke verhalen te delen. Het is moeilijker om elkaar te haten vanwege politieke geschillen of meningsverschillen als je iemand ook als mens kent in plaats van louter als ‘vertegenwoordiger’ van een gedachte of groep. Juist daarom vertrouwde ik haar toe dat bijna mijn hele familie is uitgemoord tijdens de Holocaust en dat Israël voor mij daarom altijd als een soort ‘verzekeringspolis’ had gevoeld – een plek waar ik in het uiterste geval heen zou kunnen als het hier de spuigaten zou uitlopen wat betreft antisemitisme. Mijn tante werd geboren in 1933 in Berlijn. Na Kristallnacht vluchtten ze met haar ouders en zusje naar Den Haag. Zij en haar zusje overleefden de oorlog door onder te duiken, maar hun ouders werden vermoord in concentratiekamp Mauthausen. Na de oorlog adopteerden mijn opa en oma, nog geen 25 jaar oud en net terug uit een Zwitsers vluchtelingenkamp, de twee meisjes. Hoewel ze het goed had bij mijn grootouders, wilde mijn tante niet in Europa blijven en in 1954 emigreerde ze naar Israël. Daar stichtte ze een nieuwe familie en… (hier ben ik erg trots op) werd ze actief binnen de vredesbeweging. En dat is ze nog steeds, al is ze inmiddels 91 jaar! Mijn gesprekspartner keek me aan en zei: “Dus je tante woont al bijna 70 jaar op gestolen land? Dan is zij ook een oorlogsmisdadiger.” En: “Waarom beginnen jullie toch altijd weer over de Holocaust? Zelf zijn jullie geen haar beter.”

Inmiddels zijn we alweer bijna drie jaar verder, al voelt het eerder als dertig jaar. Op dit moment is er een broos staakt-het-vuren. Wat mij betreft kwam dit veel te laat, want er zijn minstens 70.000 Palestijnen vermoord, waaronder zo’n 70% vrouwen en kinderen. We hebben allemaal de hartverscheurende beelden gezien van uitgemergelde kindjes, vrouwen die soep van grassprieten trokken, mensen die zonder verdoving werden geopereerd. Tachtig procent van Gaza ligt in puin, er zijn overduidelijk oorlogsmisdaden gepleegd en we hebben te maken met twee volkeren die nog generaties lang diep getraumatiseerd zullen zijn – met alle gevolgen van dien. Hoewel een staakt-het-vuren een essentiële eerste stap is, is het lang niet voldoende. Het wordt tijd dat er nagedacht wordt over duurzame vrede in het Midden-Oosten. Want tja, dat Staakt-het-vuren…, het is goed dat er niet op dezelfde schaal wordt doorgevochten, maar veilig is het nog altijd niet. Nog steeds vinden in Gaza regelmatig Israëlische bombardementen plaats. Ook op de Westbank gaat het hélemaal mis. Steeds grotere stukken Palestijns land worden geannexeerd door extreemrechtse politici als Smotrich en Ben Gvir, aanhangers van de groot-Israël gedachte. Tegelijkertijd is het ook nog helemaal niet beklonken dat Hamas daadwerkelijk zal ontwapenen. Als zij dat niet doen zal in Israël altijd het idee blijven bestaan dat een nieuwe 7 oktober voor handen

ligt. En dan hebben we nog de uitbreiding met oorlogen in Libanon en Iran. Dus is vrede wel mogelijk op basis van zulk diepgeworteld wederzijds wantrouwen?
Laat ik het maar meteen zeggen: een oplossing voor het Midden-Oostenconflict heb ik niet. Die zult u vanavond dus ook niet van mij te horen krijgen, ik hoop niet dat ik u daarmee teleurstel. Het enige wat ik weet is dat er minimaal nieuw leiderschap nodig is. Zowel Hamas als de regering Netanyahu zullen het veld moeten ruimen, voor partijen die daadwerkelijk geloven in oplossingen om langdurige vrede, veiligheid en gelijkwaardigheid voor beide volkeren te garanderen. Want we kunnen er lang of kort over debatteren, en ook hier zijn vast mensen met verschillende ideeën of voorkeuren, maar als we realistisch zijn gaan beide volkeren daar niet weg - tenzij een van de extreme kanten wint maar als iemand die van vrede droomt lijkt me dat me zeer onwenselijk. Er zal dus echt een manier moeten worden bedacht om sámen te leven.
Op dit moment vestig ik mijn laatste hoop op de aanstaande verkiezingen in Israël, die plaatsvinden op 27 oktober. Ook in het meest ideale geval komen er dan helaas geen echte vredesduiven aan de macht, maar er is wel perspectief op verandering, op een einde aan het 30 jaar lange bewind van Netanyahu wat zoveel heeft kapotgemaakt. En dat voelt voorzichtig hoopvol. Aan de andere kant kan het ook zijn dat Netanyahu en de zijnen weer winnen. Het is iets waar ik niet aan wil denken, omdat ik anders mijn persoonlijke band met Israël, die toch al zo onder druk staat, moet gaan heroverwegen. Ik geloof niet dat ik dát land aan mijn kinderen wil laten zien, zelfs niet als dat betekent dat ze hun oom en tante misschien nooit ontmoeten.
Ik moet toegeven dat ik me soms lamgeslagen voel door al die geopolitieke krachten. Af en toe denk ik: 'wat heeft het allemaal voor zin? Laat ze maar in hun sop gaarkoken." Of ik zet het nieuws uit, omdat ik gewoon niet geconfronteerd wil worden met die ellende. Maar toch. Daardoor gaat het nog niet weg. Dus als ik me weer herpak denk ik aan de mensen die mijn grootouders tijdens de Tweede Wereldoorlog hebben geholpen. Het loont áltijd om zelf in actie te komen en proberen een beetje te helpen. Soms lijkt een bepaalde actie klein en betekenisloos, slechts een druppel op een gloeiende plaat. Maar een druppel kan zich uitbreiden tot een olievlek. Je moet er alleen wel actief naar op zoek gaan, die hoop, zeker in duistere tijden.
Een van de initiatieven die mij wat dit betreft ontzettend inspireert is Women Wage Peace /Women of the Sun. Dit is een groep met vrouwelijke vredesactivisten, afkomstig uit Palestina én uit Israël. Ze bekijken de oplossing voor het Israël-Palestina vanuit een genderperspectief, omdat zij menen dat vrouwen over het algemeen een meer holistische kijk hebben op veiligheid. Vrouwen richten zich volgens hen niet alleen op politieke soevereiniteit en militaire macht, maar ook naar economische zekerheid, onderwijs en emotionele veiligheid. Om deze visie kracht bij te zetten voeren ze regelmatig acties. Zo vieren ze samen de Islamitische, Joodse en Christelijke feestdagen, houden ze in stilte wakes bij de grens met Gaza en houden ze eens per jaar The Monthers Call, een dagenlange wandeling door de woestijn met duizenden vrouwen. Vorig jaar werden ze zelfs genomineerd voor de Nobelprijs voor de vrede. Een van de oprichters van Women Wage Peace/Women of the Sun is Vivian

Silver. Deze Canadees-Israëlische vrouw van 74 woonde in kibboets Be'eri en werd op 7 oktober vermoord door Hamas. Het duurde vijf weken voordat haar lichaam geïdentificeerd kon worden. Vivian zette zich ruim 50 jaar lang in voor vrede tussen Israëli's en Palestijnen. Ze bracht zieke en gewonde kinderen uit Gaza naar ziekenhuizen Jeruzalem. Na haar dood en de bombardementen die daarop volgden hadden haar mede-vredesactivistes –zich gemakkelijk kunnen laten opslokken door wraakgevoelens. Ik had dat goed begrepen. Maar het gebeurde niet. Deze sterke vrouwen besloten dóór te gaan met hun activiteiten en kozen daarmee voor hoop. Hun stelligheid ontroert me. Als zij zelfs dáár in staat zijn om zoveel empathie op te brengen, dan moeten we dat hier toch helemaal kunnen?

In Januari wordt mijn oudste zoon alweer 4 jaar. Ik zeg oudste, omdat ik inmiddels ook moeder ben geworden van mijn tweede zoon: Valentijn. Gelukkig hebben die kleintjes nog niets door. Max is nog altijd ontzettend vrolijk en houdt zich vooral bezig met kinderliedjes zingen, Peppa Big en auto's…vooral heel veel auto's. Ik merk dat het moederschap mij wél heeft veranderd. Nooit eerder was ik bang voor antisemitisme. Nu wel. Wat als Max en Valentijn daar ooit last van gaat krijgen? Momenteel weet ik heel veel niet, maar één ding weet ik wél: dat mogen we niet laten gebeuren. En we mogen net zomin toestaan dat christelijke of Islamitische kinderen zich onveilig voelen in dit land, of kinderen uit de LHBTIQ+-gemeenschap of een beperking, of welk kind dan ook. De polarisatie rondom dit thema is namelijk breder dan achtergrond of religie alleen. Als je een mening hebt die een ander persoon of een andere groep niet aanstaat word je als 'fout' gestempeld en als monster weggezet. We kennen de voorbeelden allemaal: vaccinaties, Zwarte Piet, stikstof, migratie, klimaat…Misschien ontstaat dat willen vastbijten in je eigen gelijk wel door een enorme angst. Angst voor een veranderende wereld. Angst om controle te verliezen. Angst voor her onbekende. Maar dan nog, ís dat een excuus? Dus hoe groot mijn scepsis soms ook kan zijn, óóit zullen we weer met elkaar aan tafel moeten. Elkaar in de ogen kijken. 'De ander' weer als mens beschouwen. En inzien dat de pijn van de een niet 'erger' of 'meer legitiem' is dan de pijn van iemand anders. Pijn is ten slotte gewoon pijn.

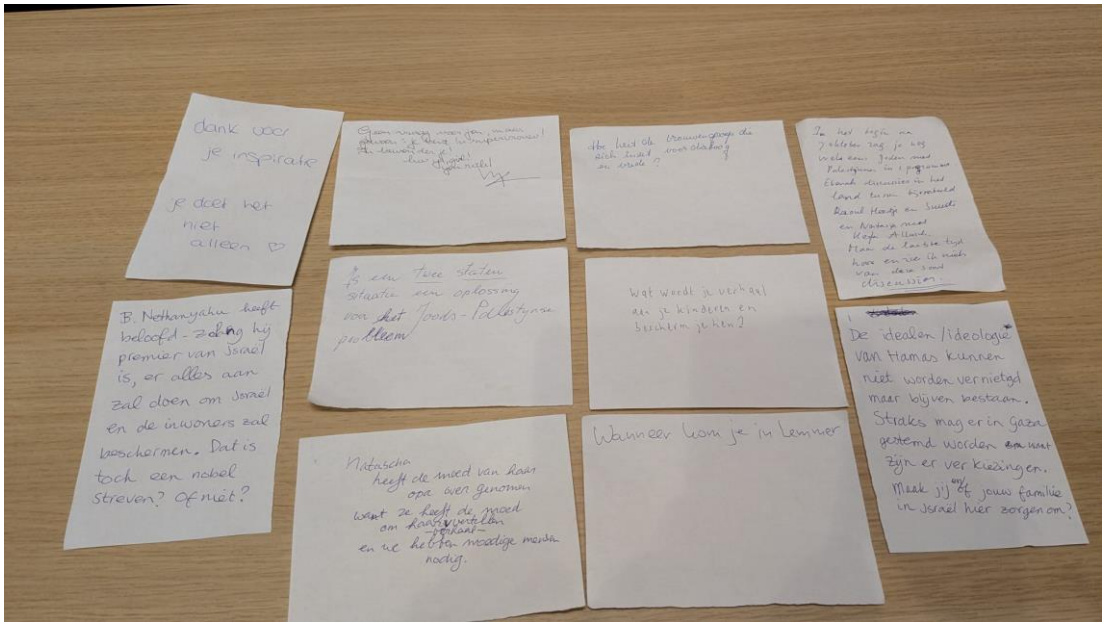
De laatste maanden denk ik vaak aan mijn opa en mijn vader. Ik mis hen en voel vaak de behoefte om advies bij hen in te winnen. Op andere momenten denk ik juist dat het beter is dat ze dit allemaal niet meer hoeven mee te maken. Ik denk werkelijk dat de oorlog en de polarisatie die dit tot gevolg heeft in Nederland hen zouden verscheuren. En toch blijven zij mij ook vandaag, misschien juist vandaag, inspireren. Want weet u nog wat mijn opa zei? "Zie ieder mens als een individu en niet als onderdeel van een groep." Zijn opmerking kwam voort uit zijn eigen ervaringen als Jood tijdens de Tweede Wereldoorlog. Maar ik weet zeker dat hij het niet exclusief over Joden had. Hij had het net zo goed over vluchtelingen, moslims of welke minderheidsgroep dan ook. Mijn vader voegde daar later een even belangrijke les aan toe. Als ik weer eens verwikkeld raakte in verhitte maatschappelijke debatten en niet goed wist hoe ik daarop moest reageren, fluisterde hij: "Tascha, houd je hart zacht." Pas nu begrijp ik voluit wat hij daarmee bedoelde: heb empathie voor jezelf, maar zeker OOK voor een ander.En dat is precies wat ik doe en altijd zal blijven doen. Ook als mensen mij monddood proberen

te maken. Haat beantwoord je namelijk niet met haat. Een zacht hart is veel sterker. Net als de schoonheid van met elkaar samenleven.
In dat kader maakte ik onlangs iets mee waardoor ik bedacht hoeveel bepaalde wereldleiders eraan zouden hebben om de wereld door de ogen van een driejarige te bekijken. Op een donderdagochtend bracht ik Max naar de crèche. Ik deed zijn jas uit en zette hem achter een speelgoedauto. De leidsters hadden hun handen vol aan een paar (pre)peuters die druk in de rondte renden. Daardoor hadden ze even niet door dat er een klein jongetje in een hoekje zat te huilen. Het was Mahmoud. Ik knielde naast hem, maar hij leek ontroostbaar. Hij vroeg om zijn moeder. Dat was ik niet, maar ik ben wel een moeder dus besloot ik hem op te tillen. Meteen legde hij zijn betraande wang tegen mijn borst – of om exacter te zijn: tegen mijn ketting met davidsster (waarvan ik me eerder na bepaalde aanvaringen nog afvroeg of het wel veilig was om die te blijven dragen). Max zag dat ik een ander kindje vasthield en werd jaloers: hij zette het op een krijsen. Ook hem pakte ik op. Aan mijn rechterarm hing nu een Islamitisch jongetje, aan mijn linkerarm mijn Joodse zoon. Ik wiegde ze rond en neuriede Oy'f den Weg Steht a Boym, een Jiddisch slaapliedje – op de een of andere manier kwam dit lied in de moedertaal van mijn grootouders als eerste in me op. Het werkte, de heren werden rustig. Voorzichtig zette ik ze allebei op de grond. Mahmoud en Max lachten naar elkaar. Ze liepen snel naar de raceauto's en begonnen samen te spelen.

Beloofde link naar hoopvol fragment uit de documentaire
Op zoek naar hoop
'Natascha's beloofde land' (VPRO, 2018)
(Natascha van Weezel onderzoekt of de verharding doorzet of dat er hoop groeit met de opkomst van een nieuwe generatie):
https://npo.nl/start/afspelen/op-zoek-naar-hoop
Van minuut 21.05 t/m 36.50 ter afsluiting van de lezing van Natascha van Weezel

Een greep uit de vragen aan Natascha van Weezel

Afsluiting programma door Kier van der Wal, *Ambassade van Vrede Heerenveen*

Zeer bedankt Natascha voor je persoonlijk verhaal. Wat mij meteen in het begin van je lezing raakte was de gevoelde ruimte. Je sprak over jouw waarheid en niet de waarheid. Dan heb je ruimte voor anderen, essentieel in deze tijd. Mooi dat je je vader noemde in het begin, hij was een duider. En ik herinner mij zijn bijdragen aan bijvoorbeeld Met het oog op morgen. Zijn lange werk als politiek commentator en zoveel meer heeft mij gevormd. En ik zie zijn bevlogenheid en werklust bij jou terug. In die zin is het spreekwoord " aan de vrucht ken je de boom" echt waar.
Ik bedank een ieder hier aanwezig.
Ik ben later ingestapt in de voorbereiding, er was al een en ander voorbereid. In die zin noem ik graag Henk Slavenburg wiens werkzaamheden voor de Ambassade van vrede ik heb overgenomen. Natuurlijk ook Sandra en degene die met haar samenwerken. De geluidsman Durk van der Wal de cateraars en ieder ander die nu niet genoemd zijn zitten daar bij in. Ik voel mezelf een ambassadeur van vrede en volgens mij bent u dat allen ook. Ik roep u op barmhartigheid, liefde en vrede de wereld in te brengen, in woord en daad.
Nogmaals dank en ik wens u nog een goede avond en een goede vredesweek.

Verslag lezing Natascha van Weezel door Jan Bosman en Afrah Abdullah Abdi

Een vredeslezing met mooi en divers publiek, zomaar op een dinsdagavond in September in harmonie bijeen. Een vredesfeest van diversiteit. Dat kan gewoon in Fryslân.
Reizende Ambassade van Vrede van Kleurrijk Fryslân en de Ambassade van Vrede Heerenveen organiseerden en vredeslezing met Natascha van Weezel.
De aanwezigen zijn hartelijk verwelkomd door Sandra Roza, voorzitter van Kleurrijk Fryslân.
Samen met zo'n 90 andere bezoekers luisterden iwij naar de lezing van Natascha van Weezel met als titel: "hoe houd je je hart zacht?". Een persoonlijk en eerlijk verhaal over haar zoektocht sinds 7 oktober 2023.
Over haar liefde voor Israël én het verdriet om Gaza. Over wat het met je doet als je niet mee wil gaan in de simpele tegenstellingen. Want in deze tijd lijkt het alsof je móet kiezen. Voor of tegen. Zwart of wit.
Maar wat als je juist kiest voor de mens, zonder oordeel te geven? Natascha laat zien hoe zwaar die positie is. Tussen twee vuren staan betekent ook: kritiek krijgen, bedreigingen ontvangen, vriendschappen verliezen.

En toch blijven kiezen voor dialoog, voor het erkennen van elkaars pijn. Voor menselijkheid. Wat ons raakte, is hoe herkenbaar dit is. Ook hier groeit de polarisatie. Ook hier zien we hoe woorden harder worden en mensen tegenover elkaar komen te staan. Maar juist dan is de vraag hoe houd je je hart zacht? Zacht zijn vraagt moed. Moed om te blijven luisteren. Om niet mee te gaan in ontmenselijking.
Tijdens de inloop zag je het ook mensen van verschillende religies en achtergronden, in gesprek met elkaar. Iedereen deed mee: Joods, Hindoe, Boeddhist, Soefi, Moslim, Bahai, Christelijk en wie weet nog meer. Ook mensen zonder overtuiging voelden zich welkom.
Een kleurrijke ontmoeting. Precies wat we nodig hebben.
We hoeven het niet eens te zijn, maar we mogen elkaar niet verliezen.

Impressie van de lezing door Kier van der Wal, Ambassade van Vrede Heerenveen

De vredesweek 2026 had hetzelfde thema als vorig jaar: "niets doen is geen optie". De vraag eronder "Wat doe jij voor vrede" heeft Natascha van Wezel beantwoord in haar lezing. Haar persoonlijke verhaal maakte indruk op de goed gevulde zaal. De aanwezigen konden tijdens het eerste deel van de avond vragen formuleren welke na de pauze door Natascha werden beantwoord. Naast de vragen werden ook bemoedigende lieve berichtjes gedeeld waar ze echt blij mee was. Een volle avond , zowel qua indrukken, maar ook qua bezetting. Bij binnenkomst konden we kennismaken met een aantal religies/geloofsgemeenschappen. Via dialoogtafels ontsponnen zich geanimeerde gesprekken, zowel voorafgaand aan de lezing als in de pauze. De deelnemers hadden eigen lekkernijen meegebracht waar goed gebruik van is gemaakt Sandra Roza opende de avond en verwelkomde Natascha die haar persoonlijk verhaal startte met een anekdote van haar vader. Persoonlijk en aangrijpend. En dat bleef doorgaan in het volgende uur. Met heldere statements hoe zij in het leven wil staan, met ruimte voor anderen: "dit is mijn waarheid, niet de waarheid". Ruimte voor anderen. Maar wel ook de spanning bij bedreigingen, zorg voor het gezinnetje. Momenten waarop persoonsbeveiliging noodzakelijk was. Het verhaal van de 7e oktober 2023 en het vervolg daarop. En de hoop

op veranderingen in Israël bij de komende parlementsverkiezingen op 27 oktober a.s. En zoveel meer. Hierna kan je het integrale verhaal van Natascha nalezen. En dank Natascha dat je er was. Een welverdiend en waarderend applaus werd jouw deel, en wij doen mee als (reizende) ambassades van vrede!

Zo maar wat reacties van deelnemers op de lezing en dialoogtafels

"Mooi vond ik dat ze het steeds weer persoonlijk wist te maken, en pleitte voor een religie die LIEFDE heet, en in ons eigen leven dagelijks kunnen."
"Wat geef je je kinderen mee? Liefde en dat ze er mogen zijn."
"Bewondering voor Natascha, sprankelend. De vraag is nu: Hoe verder met de ontwikkeling van dialoog tafels en jongeren."
Als je mee wil doen: wees welkom bij Kleurrijk Fryslân!!
Ik heb veel positieve reacties en energie en enthousiaste reacties gehoord.
Was een mooie avond complimenten aan organisatoren in het bijzonder Sandra.
Wat een mooie weergave van deze bijzondere, waardevolle en zinvolle avond.
Dank je wel voor de foto-impressie, Afrah!
Een verhaal dat raakt!!!
Sandra dank voor organisatie en inleiding.

Afrah dank voor foto's!
Helemaal eens! Het was geweldig! KF kan tevreden terugkijken op deze avond. Ze waren er allemaal: Joods, Hindoe, Boeddhist, Soefi, Moslim, Bahai, Christelijk en wie weet nog meer. Mooi en divers publiek, zomaar op een dinsdagavond in September in harmonie bijeen. Een vredesfeest van diversiteit. Dat bestaat gewoon in Fryslân.
Het vraaggesprek was ontspannen, in harmonie. Ze had geen concrete antwoorden, wel mooie gedachten.
Voor mij de belangrijkste;
Wat geef je je kinderen mee? Liefde en dat ze er mogen zijn.

Tafel Jodendom: Wij hebben niet veel gesprekken gevoerd. De schaal met honingcake is leeg gegaan😄Mensen vroegen of dat typisch Joods is. 0p Rosj Hasjana Nieuwjaar en na Jom Kippoer Grote Verzoendag eten wij dat graag.

Tafel hindoeïsme: Bij ons was er interesse in meer diepgang over de hindoeïsme. Vragen zoals: hoe ziet je dag eruit als hindoe? Wat houdt de hindoeïsme in? Vele goden, hoe kan dat? Is er een tempel in de buurt? En nog veel meer. Ons tafel vond men fascinerend vooral het shiva beeld. Ook heeft men de boeken vluchtig doorgenomen. Recept doorgegeven vd phaulaurie / hapje v gele erwten. Tijd was eigenlijk te kort. Mooiste vraag was: Hoe vind je als hindoe rust in jezelf (Wat is kenmerkend) mbt het verhaal van Weezel? Mijn antwoord: ik link dit niet aan een geloof. Juist de mensen die oorlog voeren hebben van wat voor geloof dan ook een paar hoofdstukken overgeslagen. Geen enkel geloof zegt dat je mag moorden, vechten etc. Als hindoe bidden wij in vele vormen. De meeste mediteren en doen yoga en tijdens het gebed vraag je naar vrede voor jezelf maar ook in de wereld. Verbeter de wereld begin bij jezelf. Bidden voor vredige inzichten voor jezelf maar ook voor anderen🙏

Tafel Islam: Dit was bij ons aan tafel superleuk. Er waren veel enthousiaste gasten die we voor het eerst ontmoetten. Ze stelden veel vragen over de islam. We hebben heel gezellig gepraat over de overeenkomsten tussen ons. Er werden heerlijke Turkse koekjes met tahin en

hazelnoten gegeten, en natuurlijk waren er ook dadels.
Met deze gelegenheid wil ik iedereen bedanken voor deze gezellige en mooie avond.

Tafel Boeddhisme: Mooi dat er mensen zijn die verbinding proberen te maken tussen groepen mensen of landen die met elkaar in conflict zijn. Een conflict ontstaat gemakkelijk, maar om het te beëindigen zonder dat het sporen na laat, is een andere zaak. Wat helpt het dan om een geschiedenis aan te halen om begrip te hebben voor het tegenwoordige lijden in de wereld? Het verklaart misschien veel, maar het lost weinig op. Misschien beseffen we te weinig dat velen van ons lijden aan te ver

doorgeslagen zelfbescherming en beseffen we niet dat we daardoor moeilijk echt contact met elkaar kunnen maken.
Wat betreft de gesprekken aan de boekentafel ; deze waren best wel interessant, alleen was er weinig tijd.

Tafel Soefisme: Bij ons aan de tafel van het Soefisme was een gast met belangstelling van uit een vroeger verleden en ervaringen vanuit de Soefitempel.
Hij was door de verbinding geïnteresseerd om meer samen te werken.
Ook was er een gast zeer blij met mijn vegahapjes en was er een geïnteresseerde humanist vanuit Overijssel.
Infomateriaal is meegenomen.
Was een fijne avond in harmonie.
Dankbaar 🙏🌹

Ambassade van Vrede Heerenveen

Kleurrijk Fryslân

In het kader van de Internationale Dag van de Vrede

'Lezing Natascha van Weezel'
met als thema
'Hoe houd je je hart zacht'

Reizende Ambassade van Vrede Kleurrijk Fryslân
in samenwerking met
Ambassade van Vrede Heerenveen

Made by Sandra Roza
Copyright Kleurrijk Fryslân © 2026. All Rights Reserved